

ไมอาสซึม (Miasm) คืออะไร

พ.ภญ.ดร. กฤษ์พงษ์

เป็น คำถามที่หาคำตอบซัดๆ ลึ้นๆ ค่อนข้างยาก อีกทั้งดูไปก็อาจกินความไปทางด้านศาสนด้วย เจมส์ ไทเลอร์ เคนท์ (J.T.Kent) กล่าวว่า “ไมอาสซึมเป็นเหมือนบาปที่ติดตัวมนุษย์มาแต่กำเนิด” ทำให้นึกไปว่า แล้วศาสนาพุทธเล่าจะมีแนวคิดที่สอดคล้องกับไมอาสซึมอยู่หรือไม่

ผมได้พบบทความเกี่ยวกับไมอาสซึมซึ่งอยู่ในหนังสือ “Appearance and Circumstance” ในอินเทอร์เน็ต ท่านอาจหาข้อมูลฉบับเต็มเพิ่มเติมได้ที่ <http://www.vcch.org/excerpt.html> ข้อมูลจากสื่อนี้ให้ความเห็นเกี่ยวกับไมอาสซึมไว้ว่า “ไมอาสซึมมีความเกี่ยวข้องกับกรรมในศาสนาพุทธ” ผมได้อ่านและแปลตัดตอนออกมาเป็นอย่างไร ลองอ่านกันดูครับ

ความเข้าใจเกี่ยวกับไมอาสซึมนั้นมีหลายหลากจากความเข้าใจเกี่ยวกับไมอาสซึมที่ไม่เหมือนกันนี้เอง ที่พาเราไปสู่การประยุกต์ใช้เพื่อการรักษาที่แตกต่างกัน เราอาจคิดว่าความเชื่อของเคนท์ก็เหมือนกับที่ฮาร์เนอริมานน์เชื่อ แต่แท้ที่จริงแล้วทั้งสองคนมีมุมมองที่แตกต่างกัน

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ฮาร์เนอริมานน์มองว่าไมอาสซึมเกิดจากคนได้รับโรคติดต่อ ร่วมกับการดูแลทางการแพทย์ที่ผิดวิธี (หมายถึงการรักษาแบบแพทย์เมื่อ 200 ปีก่อน เช่นการกรีดเลือด เสียทั้งการให้ยาทำให้อาเจียนหรือถ่ายออกเป็นปริมาณมากๆ เพื่อขับพิษการใช้ปรอททาแผล ฯลฯ) ทำให้อาการจากโรคเฉพาะที่ (local illness) กลายเป็นโรคทั้งระบบ (systemic illness) หลังจากนั้นโรคจะแทรกซึมเข้าไปสู่ทุกอณูของร่างกายแล้วฝังติดอยู่ อย่างนั้น ซึ่งโรคดังกล่าวจะถ่ายทอดจากรุ่นพ่อรุ่นแม่ไปสู่รุ่นลูกและรุ่นต่อไปได้

นอกจากโรคติดต่อเช่น ซิฟิลิส โรคเรื้อนแล้ว ในสมัยของฮาร์เนอริมานน์เกือบทุกคนในยุคนั้นมักจะเป็นโรคหิด (โรคหิดทำให้เกิดอาการคันเรียกเป็นโรค the itch หรือ psora) โรคหิดนี้ติดต่อกันได้ ดังนั้นคนเกือบทุกคนจึงน่าที่จะมีชื่อว่าไมอาสซึม (psora miasm) ฝังติดอยู่ในตัวด้วย

ฮาร์เนอริมานน์เชื่อว่า ถ้ามีโรคเรื้อรังหรือไมอาสซึมสองชนิดซึ่งมีความรุนแรงพอกันมาอยู่ร่วมกันในร่างคนคนเดียว ในเวลาเดียวกันอาจเกิดผลได้สองอย่าง กล่าวคือ ไมอาสซึมทั้งสองชนิด

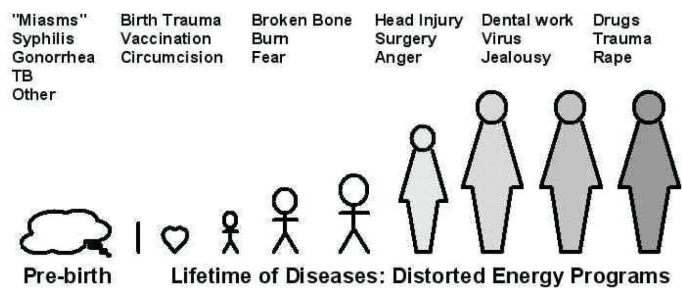
อยู่ร่วมกันในร่างคนคนเดียวกันโดยที่แต่ละไมอาสซึมเลือกอยู่คนละระบบของร่างกาย แล้วแต่ว่าไมอาสซึมไหนจะชอบอยู่ที่ไหนหรือไมอาสซึมทั้งสองชนิดผสมกัน กลายเป็นโรคที่ซับซ้อนมากขึ้น (complex disease)

ขณะที่แนวคิดเรื่องไมอาสซึมของเคนท์กลับเป็นอีกแบบหนึ่งซึ่งไม่ได้เหมือนกับฮาร์เนอริมานน์ทั้งหมด แม้ว่าเคนท์ดูจะเป็นคนที่เข้มงวดกับกฎและหลักของฮาร์เนอริมานน์ก็ตามเคนท์เชื่อว่าชื่อว่าไมอาสซึม เป็นต้นเหตุของปัญหาและความเจ็บป่วยต่างๆ ของมนุษยชาติ ชื่อว่าไมอาสซึมฝังอยู่ในร่างของมนุษย์เกือบทุกคน โดยที่ชื่อว่าไมอาสซึมสามารถแสดงอาการออกมาได้มากมายหลายอย่างจนบางครั้งเราอาจคิดว่า เป็นโรคที่แตกต่างกันซึ่งแท้ที่จริงแล้วกลับเป็นผลมาจากชื่อว่าตัวเดียวกันนี้เอง ชื่อว่าไมอาสซึมสามารถส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น รุ่นพ่อแม่สู่รุ่นลูก รุ่นลูกสู่รุ่นหลาน แล้วส่งต่อๆ กันโดยที่ต้นตอของชื่อว่า นั้นมาจากการทำความผิดในมนุษย์รุ่นแรก นั่นก็คือ spiritual sickness เคนท์เชื่อว่าขอบเขตของไมอาสซึมนั้นไปไกลกว่าเรื่องทางการแพทย์เขาคิดว่าต้นเหตุของไมอาสซึมมาจากปัญหาของ “จิตวิญญาณ” หรือ “ปัญญา” ไม่ใช่มาจากโรคติดต่อ เคนท์มองว่าต้นเหตุที่แท้จริงของไมอาสซึม (โดยเฉพาะชื่อว่า) ก็คือความชั่วร้ายหรือบาปที่อยู่ในตัวเราทุกคน ดังนั้นสถานะทางจิตใจและทางกายของมนุษย์จะมีความอ่อนไหวไวต่อการเป็นโรคได้ก็เป็นผลมาจากการคิดในทางชั่วจากการคิดที่ผิดส่งผลให้ชีวิตต้องเผชิญกับความผิดพลาดเนื่องจากความคิดดังกล่าว นั้น กระบวนการเกิดโรคที่เริ่มต้นจากจิตจากความคิดอย่างนี้คือชื่อว่าขณะที่ซิฟิลิส (syphilis) และไซโคซิส (sycosis) เริ่มต้นจากการกระทำทางกายก่อน อาการแสดงทางกายทุกอย่างของชื่อว่าที่เราเห็นได้คือผลที่ตามมาของความคิดที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งเคนท์เรียกว่า “บาป”

เราเองตกเป็นทาสของความคิดเชิงลบ ทาสของความกลัว ทาสของความรู้สึกไม่ปลอดภัย ที่ไมอาสซึมควบคุมเราอยู่ ทำให้เราไม่มีอิสระที่จะเป็นคนอย่างที่เราต้องการจะเป็นได้ ไม่ว่าจะ เป็น “เราคงไม่เก่งพอที่จะทำอย่างนั้นหรอก” “ฉันไม่แย” “ฉันไม่เข้าใจ” ฯลฯ

สำหรับผู้เขียนแล้วไมอาสซึมคือ ความผิดปกติของจิตวิญญาณที่ไม่ได้เป็นโรคติดต่อ ความผิดปกติของจิตวิญญาณหรือปัญญาที่มีในตัวมนุษย์ทุกคนโดยอาจแสดงออกมาได้หลายรูปแบบแต่ก็สามารถรวมได้เป็น miasmatic themes ซึ่งมีความเหมือนกันในแง่ความกลัว ความโกรธแค้นและการยับยั้ง (inhibition)

ทั้งนี้ไมอาสซึมในมุมมองของโฮมีโอพาธีอาจเทียบได้กับอัตตาในศาสนาพุทธ (Buddhism's ego) และความชั่วร้ายในศาสนาคริสต์ (Christianity's devil) โดยที่ไมอาสซึมเป็นความผิดปกติที่มีมาตั้งแต่ที่เราเกิด ไมอาสซึมมีอิทธิพลต่อคนที่เราคิดว่าเราเป็นสิ่งที่เราคิดว่าอยากจะทำ และมีผลต่อคนที่เราคิดว่าเกี่ยวข้องกับ

ไม่อาสซิมเป็นผลรวมของความกลัว ทั้งที่เราควรจะกลัวและที่เราไม่ควรจะกลัว (fear and phobia) ไม่อาสซิมไม่เคยมีส่วนทำให้เกิดสิ่งที่เป็นเชิงบวกในชีวิตของเรา มันเป็นตัวห้ามเรา ทำให้เราเกิดความสงสัยในกรรมาที่เรากำลังทำซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตัวเราเอง

ทุกๆคนและทุกๆสิ่งย่อมมีพลังงานเป็นบ่อเกิด เมื่อพลังงานควบแน่นเข้าเรื่อยๆ ก็จะเกิดเป็นมวลสาร พลังงานและทิศทางนั้นเกิดขึ้นก่อน จากนั้นความคิดจึงเกิดขึ้นและไหลไปตามกระแสที่พลังงานนั้นนำไป ร่างกายก็พัฒนาไปตามแนวทางที่พลังงานได้กรูยทางเอาไว้ให้ก่อน

เมื่อเราทำงานเป็นนักบำบัด เราได้ข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลลับที่คนไข้ไม่อยากจะบอกใคร (และอาจจะกลัวความลับนั้นให้ตายไปกับเขาด้วย) ข้อมูลเหล่านี้จะทำให้เราเห็นภาพของเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นเข้าไปเข้ามาในชีวิตของคนไข้ บางคนมีเรื่องเศร้า บางคนมีเรื่องความรัก บางคนเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรง ทุกคนมีพลังงานที่จะดึงดูดสิ่งที่มีพลังงานเหมือนกับตนให้เข้ามาในชีวิตและพลังงานนี้ก็ทำให้เกิดสิ่งที่คนคนนั้นคิด เกิดเหตุการณ์ที่ผ่านมารอบๆ ตัว รวมทั้งโรคที่เกิดขึ้นกับเขา หลังจากที่นักบำบัดได้ให้ยาที่เหมาะสม เหตุการณ์ในชีวิตของคนไข้ นั้นจะเกิดการเปลี่ยนแปลง คนที่ทำงานจะได้งานความสัมพันธ์ที่แย่ๆ จะจบลงและสัมพันธ์ภาพที่ดีงามก็จะก่อเกิดลักษณะแบบแผนของไม่อาสซิมสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงแต่ต้องทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งวิถีชีวิต และแนวคิดของคนคนนั้น ซึ่งวิถีที่ง่ายที่สุดก็คือการหายาโฮมีโอพาธีที่เหมาะสมกับคนคนนั้นเพื่อกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างไรก็ดีเราไม่สามารถข้ามขีดจำกัดของพันธุกรรมไปได้

วิธีที่ดีที่สุดในการรับรู้ถึงพลังงานของคนไข้คือการฟังลำดับเหตุการณ์สิ่งต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขา สิ่งที่เขารู้สึกเกี่ยวกับตนเอง สังเกตถึงลักษณะคำที่คนไข้เลือกใช้ลักษณะของคนที่เขาชอบลักษณะงานที่เขาทำ งานอดิเรกที่เขาชอบ ฟังสิ่งที่แย่ที่สุดในชีวิตที่เกิดขึ้นกับเขา และรวมถึงเหตุการณ์ ต่างๆ ที่ทำให้เขามีชีวิตที่เปลี่ยนไปสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะทำให้เรารับรู้ถึง “แบบแผน” ซึ่งก็คือไม่อาสซิมนั่นเอง... แบบแผนที่มองเห็นได้และสามารถรักษาได้

ยาโฮมีโอพาธีทำให้คนไข้เกิดปัญญาได้ไวขึ้นเมื่อเกิดปัญหาและเมื่อปัญญาเกิดเป็นผลให้ไม่ประพฤติให้เกิดปัญหาอย่างเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ร่ำไป เมื่อมาถึงจุดนี้หากถามว่าไม่อาสซิมกับกรรมต่างกันอย่างไรคำตอบสั้นๆ ก็คือ มันไม่ต่างกันเลยไม่อาสซิมเป็นเพียงคำที่ใช้เรียก กรรม ในภาษาทางการแพทย์โฮมีโอพาธีเท่านั้น

กรรมและไม่อาสซิมจะเป็นสิ่งเดียวกันได้เมื่อเราคำนึงถึงกฎแห่งความคล้าย (law of similars) กรรมและไม่อาสซิมทำให้เราเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีเหตุเป็นปัจจัย กรรมหมายถึงเมื่อเราขว้างอะไรออกไปเราก็จะได้สิ่งนั้นกลับมา (ไม่ได้หมายถึงการแก้แค้น) เราจึงเป็นผู้กำหนดชีวิตของเราเอง ศาสนาพุทธเรียกสิ่งนี้ว่า กรรม วิทยาศาสตร์เรียกสิ่งนี้ว่าเหตุและผล ขณะที่โฮมีโอพาธีเรียกสิ่งนี้ว่า law of similars

แม้ว่าหลักของโฮมีโอพาธีจะมี minimum dose, infinitesimal dose, totality of symptoms, Hering's law of cure เป็นต้น แต่ทุกอย่างก็รวมอยู่ใน law of similars เพราะถ้าไม่มี law of similars ก็ไม่มีโฮมีโอพาธี หากเราจะมองแค่สิ่งที่ทำให้

เกิดอาการเจ็บป่วยสามารถที่จะรักษา การเจ็บป่วยนั้นได้ก็อาจจะเป็นการมอง law of similars ที่แคบเกินไป สิ่งที่คล้ายกันไม่เพียงจะรักษาสิ่งที่คล้ายกันได้เท่านั้น สิ่งที่คล้ายกันยังดึงดูดสิ่งที่คล้ายกันให้เข้ามาหากันด้วย ทำไมนะหรือ... ก็เพราะสิ่งที่คล้ายกันรักษาให้หายได้นั้นอย่างไร

หากเราไม่รู้ว่สิ่งใดเป็นปัญหาเราก็ไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ วิธีที่เราจะก้าวข้ามปัญหาไปได้ก็คือเราจะต้องรู้ว่อะไรคือปัญหา และเผชิญกับปัญหาโดยไม่เพิกเฉยปัญหานั้นจึงวนเวียนมาหาเราเพื่อรอให้เราก้าวข้ามไป ปัญหาสำหรับคนคนนั้น ก็จะมีลักษณะเหมือนไม่อาสซิมของเขานั่นเอง

ทุกคนมีพลังงานไม่อาสซิมเป็นของตนเอง พลังงานนี้จะปกคลุมและกำหนดลักษณะบุคลิกของคนคนนั้น ทุกคนตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิก็จะได้รับข้อมูลจำนวนมากติดตัวมาด้วย ความน่าจะเป็นที่ว่เราจะเป็นอย่างไรในอนาคตมีอยู่ในตัวเราแล้วตั้งแต่ก่อนที่เราย่อยออกมาหายใจเฮือกแรก

คนชราที่เราย่อยเป็นก็ถูกบรรจุอยู่ตั้งแต่เราเป็นเอ็มบริโอแล้ว คงจะไม่ถูกต้องนักถ้าเด็กที่น่ารักมีความสุข เมื่อเวลาผ่านไปกลายเป็นคนชราที่มีแต่ความเศร้าทุกซักระทมแล้วเราจะบอกรว่ เป็นเพราะประสบการณ์ที่ผ่านมามีชีวิตเขาเพียงอย่างเดียวนั่นเองที่ทำให้เป็นเช่นนั้นโดยที่ไมเคิดว่เขามีแนวโน้มที่ได้รับมาตั้งแต่เกิดว่จะเป็นคนทุกข์ขงาย สุขยาก ไม่อาสซิมไม่ได้เป็นตัวกำหนดชะตาชีวิตของเรา แต่เป็นตัวกำหนดสัญชาตญาณในการตอบสนองของเราต่อความทุกข์ ยกตัวอย่างเช่น ชิฟิลิสไม่อาสซิมมักมีความรุนแรง นั่นไม่ได้หมายความว่าคนที่มิชิฟิลิสไม่อาสซิมเป็นคนรุนแรง แต่ความรุนแรงมักจะตามติดคนกลุ่มนี้อยู่บ่อยๆ อีกตัวอย่าง เช่นสมมติว่เรามีคนเดินมาพร้อมกันสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าไม่อาสซิมอีกคนหนึ่งมีชิฟิลิสไม่อาสซิม ใกล้เคียงกันนั้นมิโจรดักกรอบล้อมอยู่ คนที่เป็นชิฟิลิสไม่อาสซิมมักจะเป็นเป้าหมาย (ความน่าจะเป็นมีมากกว่า) เพราะการจู่หรือปล้นมีลักษณะที่เป็นความรุนแรง คนที่เป็นชิฟิลิสไม่อาสซิมซึ่งเป็น violent theme จึงมีโอกาสจะถูกปล้นมากกว่า

เราไม่สามารถที่จะหนีหรือหลบ miasmatic theme ของเราไปได้ หากเราใช้ชิฟิลิสไม่อาสซิมเป็นตัวช่วยต่อ คนไข้คนนี้ก็เลยไม่สามารถตัดสินใจย้ายออกจากชุมชนที่มีภูมิความรุนแรงได้เพื่อหนีไปจากไม่อาสซิมของเขาได้

คนจะเลือกคำพูด ลักษณะเรื่องที่ยื่น การรับรส ลักษณะสีหน้า โครงสร้างหน้าตา งานอดิเรก สิ่งที่น่าสนใจ ดนตรีที่ชอบลักษณะทางเพศที่ชอบ ความทะเยอทะยาน เป้าหมายในชีวิต ตามแบบลักษณะที่ร่วมกันของไม่อาสซิม

ตามแนวคิดของเคนท์ ไม่อาสซิมมีมานานก่อนการเกิด พยาธิสภาพของร่างกาย ไม่อาสซิมเป็นเหตุให้คนโน้มเอียงไปสู่ความเจ็บป่วยในรูปแบบหนึ่งๆ ดังนั้นไม่อาสซิมจึงเป็นแนวโน้มที่เรามีมาแต่กำเนิดซึ่งพร้อมที่จะพัฒนาไปสู่การเป็นโรคในอนาคต

